

ριον; — Δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τις κάλλιον τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανίδη τινά, παρὰ θέτων αὐτὸν, *οσάκις τὸν ἀποχωρίζεται*, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ (*adieu*). — Ὁ ἄνθρωπος, ἀκριβῆ μου ἀναγνώστα, *au revoir* et à Dieu!* ***

Τί εὐρίσκεται

ΕΝΤΟΣ ΕΝΟΣ ΩΟΥ ΒΡΑΣΤΟΥ

Εἷς τῶν πλέον διακεκριμένων καθηγητῶν τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ Λυκείου, ὁ κ. J. D. Catta, βροφῶν ἐν ὧν βραστὸν, ἔκαμεν ἀνακάλυψιν λίαν περιεργον.

Καθ' ὃν χρόνον ἐξέφορα τὸ ὦδον, ὅπερ εἶχαν περαθῆσθαι εἰς τὸ πρόγευμά του, ἠσθάνθη ἐντὸς τοῦ στόματός του σῶμά τι ἰσομέγεθες πρὸς φασόλον μεγάλην. Ἦτο δὲ τεμάχιον κρέατος ἔχον βάρους 2 γραμμαρίων, διατηρούμενον ἀρίστα, καὶ περιεκαλυμμένον ὑπ' ἀλλεπαλλήλων καὶ δημοιδῶν στρωμάτων λευκώματος. Τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ κρέατος ἦτο ἐρυθρὸν μὲν καὶ πυκνὸν ἐν τῷ κέντρῳ, ὑποκίτρινον δὲ καὶ μαλακὸν ἐν τῇ περιφέρειᾳ* θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦτο κρέας χοίρινον, ἀρχίσαν ἤδη νὰ χωνεύεται.

Πῶς νὰ ἐξηγηθῇ τὸ φαινόμενον τοῦτο;

Ὁ κ. Catta μίαν καὶ μόνην ἐξήγησιν εὐρίσκει τοῦ πράγματος, τὸ ὅτι δηλ. ἡ ὄρνις εἶχε καταβροχθίσῃ τεμάχια κρέατος, τὰ ὁποῖα ἐχώνευσεν ἀτελῶς. Ἴσως δὲ τοῦτο συμβαίνει πάντοτε *οσάκις αἱ ὄρνιθες τρώγουσι μόνον κρέας, καὶ γεμίζει τοιοῦτοτρόπως ὁ προηγορῶν αὐτῶν ἀπὸ οὐσίας μαλακάς.*

Ἡ ἐκ τοῦ πλωροῦ ἐξοδος τεμαχίου τοιοῦτου ἀχωνεύτου φαίνεται ὅχι ἀδύνατος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Τὸ κρέας φθάσας εἰς τὴν κοπροδόχην, ἀπεώσθη εἰς τὸν ὠγαγωγόν, ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ, ἐκείθεν ἀντιπερισταλτικαί τινες κινήσεις τοῦ σωλήνος τούτου ἀνεθίβασαν αὐτὸ ἕως εἰς τὴν λευκωματογόνον χώραν τοῦ ἀγωγοῦ τούτου. Φθάσας ἄπαξ ἐκεῖ θὰ συνητήθη μὲ ὦδον, οὕτως τὰ χαλάζια ἦσαν ἤδη ἐσηματισμένα, καὶ θὰ συνεφύθη ἐντὸς τοῦ δευτέρου στρώματος τοῦ λευκώματος. *Ἐπιτοτε τὸ κρέατινον τεμάχιον, συναποτελέσας μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ ὠοῦ, ὑπέστη

* Εἶνε ζήτημα πῶς πρέπει νὰ λέγῃ τις γαλλιστὶ τὸ κ α λ ἡ ν ἐ ν τ ἄ μ ω σ ι ν! — *au revoir* ἢ *à revoir*. Τὰς δύο ταύτας φράσεις δύναται νὰ θεωρήσῃ τις ὡς ἑλληνοπτικὰς, ὧν ἡ μὲν ἀναπληρωτέα οὕτως: *au plaisir de vous revoir*, ἡ δὲ *à l' avantage* ἢ *à l' honneur de vous revoir*. Ὁ τοιαῦται δὲ δύναται νὰ εἶνε ἀμφότεραι ἐξ ἴσου ἀποδεκταί, ἀλλὰ διακρινόμεναι, ἂν θέλῃ τις, ἀπ' ἀλλήλων οὕτως, ὥστε ἡ μὲν πρώτη νὰ ἐκφράζῃ μᾶλλον ἀγάπην, ἡ δὲ δευτέρα μᾶλλον σέβας πρὸς ἐκείνον, πρὸς ὃν ἀποτείνεται ἡ φράσις αὕτη. Ἄλλ' ἢ διάκρισις αὕτη καὶ παραλλαγὴ εἶνε τόσον λεπτή, ὥστε εἶνε προτιμότερον νὰ καθιερωθῇ μία καὶ μόνη φράσις διὰ πασανὴποτε περιστάσιν. Κατὰ τοὺς γραμματικούς ἡ φράσις *au revoir* εἶνε ἡ προτιμότερα. Ὁ λόγος δὲ εἶνε, καθὼς φαίνεται, ὅτι τὸ ῥῆμα *revoir* ἐρησιέμεν ἄλλοτε καὶ ὡς οὐσιαστικόν. Ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γαλλικῇ πολλὰ τοιαῦτα ἀπαρμυρακτικὰ οὐσιαστικά, καὶ ἔλεγον *le revoir*, ἀπαρμυρακτικῶς, ὅπως καὶ λέγουσιν ἀκόμη σήμερον *le manger, le boire, le parler*.

τὴν αὐτὴν τύχην, ἥτοι κατεκρημνίσθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ὠγαγωγόν, καὶ ἔμεινεν ἄχρι τέλους ἐνεληγμένον μεταξὺ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου λευκωματοῦδος περιενδύματος. Ω.

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΚΥΝΟΣ

Τὴν ἀκόλουθον περιεργον ἱστορίαν ἀναφέρει γαλλικὴ τις ἐφημερίς*

Ἰδιοκτῆτης κήπου, ἐν ᾧ ὑπῆρχε καὶ λαχανόκηπος, παρατήρησεν ὅτι κάλαθος περιέχων δέματα νωπῶν δαυκίων ἐξηφανίζετο ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ. Ἠρώτησε τὸν κηπουρὸν, ἀλλὰ καὶ οὗτος δὲν ἤξευρε τίποτε, εἶπεν ὅμως εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι ἦτο εὐκολώτατον ν' ἀνυκαλυφθῇ ὁ κλέπτης, ὅστις καὶ ἂν ἦτο, ἐὰν ἐκρύπτετό τις εἰς τὴν δειναλόχημην τοῦ κήπου, τὴν ὁποίαν καὶ τῷ εἰδείξε, καὶ τὸν παρεμύνησε.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Δὲν παρήλθε δὲ τέταρτον ὥρας καὶ ἀμφότεροι, ὅτε ἰδιοκτῆτης καὶ ὁ κηπουρὸς, ἔβαλον κραυγὴν ἐκπλήξεως, παρατηρήσαντες τὸν κύνα τῆς οἰκίας ἐρχόμενον ἐκεῖ, λαμβάνοντα εἰς τὸ στόμα του ἐν δαυκίον καὶ ἀπερχόμενον πρὸς τὸν σταῦλον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κύνες δὲν τρώγουσι δαυκία, ἔπρεπε νὰ παρακκολληθῇ ὁ κλέπτης.

Τότε δὲ οἱ παρακκολληθεὶς μίας ἡδυνήθησαν νὰ βεβαιωθῶσιν, ὅτι ὁ κύων εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἕνα μέγαν ἵππον, μεθ' οὗ διῆγε τὴν νύκτα. Σείων τὴν οὐρὰν ὁ κύων ἐπρόσφερεν εἰς τὸν ἵππον τὸ προῖόν τῆς κλοπῆς του, οὗτος δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ νὰ τὸ λάβῃ. Ὁ κηπουρὸς ἀγανακτήσας ἠθέλησε ν' ἀρπάσῃ ἐν ῥόπαλον, καὶ νὰ φιλοδωρήσῃ δεόντως τὸν κύλλον διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην φιλαρέσειαν πρὸς τὸν σύντροφόν του. Ἄλλ' ὁ κύριός του τὸν ἠμυπόδισε.

Τὰ δαυκία ἐτελείωσαν τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ἡ δὲ σκηνὴ αὕτη ἐπανελήθη μέχρι τῆς πλήρους ἐξαντλήσεως τῶν λαχάνων. Τὸν ἵππον τοῦ τοῦ εἶχαν ἐκλέξῃ ὁ κύων ὡς εὐνοοῦμένον του, καὶ ἐν ᾧ ἐν τῷ σταύλῳ ὑπῆρχε καὶ δεύτερος ἵππος, οὗτος οὐδέποτε ἀπῆλαυτεν οὐδ' ἐν βλέμμα παρὰ τοῦ κυνὸς, πολὺ ὀλιγώτερον δαυκίον. Α.

Ο ΜΩΚΟΣ

[Ἐκ τῶν τῶν Βηλαρά].

Πές με, Μῶκο, 'ς τὴ ζωὴ σου,
Πῶς τὸ νοιοῦθεις τὸ κορμί σου;
Ζωτανὸ κανένα πρᾶμα,
Ἦ τῆς τέχνης εἶσαι θάμα;
Ἄγαποῦσα νὰ τὸ 'ξέρω*
Μόνε πῶς νὰ σοῦ τὸ εὔρω!
Δὲν μοῦ λείβεις τὴν ἀπορία;
Φίλος εἶμαι, τί ἔχεις χρεῖα;
Πέτρα εἶσαι; Λές, κουνιέσαι.
Μ' εἶσαι δένδρο; Μόνε ξυέσαι.